

nuværende. Den ærede Ordfører for Venstre Hr. Hegelund-Lange gjorde den Bemærkning, at vort Forslag var i Overensstemmelse med vort Partis Program, og at det derfor var ganske naturligt, at vi foreslog det, som han kaldte „Statsforsørgelse“ — det var jo vort Program med Hensyn til den sociale Lovgivning i det hele taget, sagde han, medens efter hans Mening Forsikringsprincippet var Venstres Program. Deri har den ærede Ordfører imidlertid ikke Ret hverken for Socialdemokraternes Vedkommende eller for Venstres. Vi er ikke Dogmatikere eller doktrinære, vi skærer ikke alle Spørgsmaal over een Kam. De socialdemokratiske Arbejdere har gennem mange Aar ivrigt støttet og fremmet Sygeforsikringen gennem Sygekasser, vi har ikke været Modstandere af Forsikringstanken paa dette Omraade; og Socialdemokraterne, Arbejderne selv, er med Hensyn til Arbejdsløshedsspørgsmaalet gaaet i Spidsen, har taget Initiativet baade privat i det praktiske Liv og her i Lovgivningen til en Løsning, der er en Forsikring, nemlig Løsning gennem Arbejdsløhedskasserne. Altsaa, med Hensyn til Sygehjælp og Arbejdsløshedshjælp har vi ingenlunde været Modstandere af Forsikringstanken, men der er ganske vist andre Omraader, hvor vi finder det naturligt, at det bliver en Forsørgelse, en Hjælp af det offentlige under en eller anden Form uden direkte Bidrag fra den paagældende selv. Dette gælder saaledes Alderdomsunderstøttelsesspørgsmaalet. Men der staar vi jo ikke alene. Venstre har som Parti ikke været Tilhænger af Forsikring paa dette Omraade, men har netop været Tilhænger af Forsørgelsesprincippet, og det hvad enten man nævner den Berg-Hørupske Fløj og tænker paa det Forslag, som fra den Side i sin Tid blev indbragt, eller den Bojsenske Fløj og tænker paa den Alderdomslov, der blev vedtaget for nu ca. 30 Aar siden, og som senere gennem Praksis og ogsaa gennem enkelte Ændringer er blevet meget stærkt udviklet. Og det, der er sket i Løbet af de sidste 20 Aar, og som navnlig er traadt frem i Fjor og nu i Aar, ogsaa gennem de Bemærkninger, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte, da han forelagde dette Lovforslag, hvor han strejfedes Alderdomsspørgsmalets Løsning og bebudede et Aldersrenteforslag fra Ministeriets Side, viser, at det nu sikkert maa betragtes som konstateret, at Venstre eller i hvert Fald den største Del af Venstre, hvad Alderdomsspørgsmaalet angaar, holder paa Forsør-

gelse. Der er altsaa ikke en principiel Forskel her mellem Venstre og os; der er en praktisk Forskel: paa nogle Omraader vil begge Partier have Forsikring, paa andre anser man Forsørgelse for det naturligste. Vi ønsker naturligvis alle disse Spørgsmaal løst saaledes, at man ikke stiller uopfyldelige eller meget vanskeligt opfyldelige Krav til de ubemidlede.

Det Forslag, vi indbragte i 1917, kunde ikke gennemføres i den daværende Rigsdag og vil, som sagt, heller ikke kunne gennemføres i den nærværende. I Fjor fremsatte saa Minister Stauning et Forslag, der tog det Hensyn til Rigsdagens faktiske Sammensætning, som maatte tages, hvis han vilde have Forslaget gennemført. Han tog det Hensyn, at han knyttede Invalideforsikringen til Sygekasserne og altsaa stillede det ret betydelige Selvhjælpskrav, at de, der vilde være invalideforsikrede, skulde melde sig ind i en statsanerkendt Sygekasse og svare det Bidrag, som der kræves. Men hans Forslag stillede ikke Krav om et særligt Bidrag, en Invaliditetspræmie. Vi, der helst havde set Principperne i vort Forslag fra 1917 gennemført, vilde naturligvis ogsaa hellere have set Principperne fra Forslaget i Fjor gennemført end det nu foreliggende Lovforslag, og Motiveringen, synes jeg, var sund og naturlig. Motiveringen for det Stauningske Forslag var den, at medens man kan forudsætte, at de fleste dog vil forsikre sig mod Sygdom ved at gaa ind i en Sygekasse, fordi det er noget, der kan ramme os alle, det er noget ret nærliggende, derpaa henledes Tanken nemt, der er en stærk Opfordring for alle til at gaa ind i en Sygekasse, saa er Tanken om at blive Invalid, at blive Arbejdsinvalid ikke saa nærliggende; det er noget, der ligger fjernere; det er dog noget, der heldigvis kun rammer et Mindretal. Derfor kunde man ikke i den Grad vente, at Folk skulde forsikre sig særlig derimod, og det var da naturligt, at man nøjedes med at sige: I skal gaa ind i en Sygekasse, saa bliver I ogsaa derigennem invalideforsikret.

Det Forslag, der nu foreligger fra den højtærede Indenrigsminister, fastsætter en særlig Præmie, en Præmie paa 4 Kr. 80 Øre om Aaret, hvortil saa kommer, at Arbejdsgiverne skal yde et lignende Bidrag for hver beskæftiget Aarsarbejder, og dernæst skal Kommunen yde et tilsvarende Bidrag og endelig Staten, saaledes at den forsikrede kommer til at betale en Fjerdedel selv. Man mener, at dette vil slaa til, og jeg vil foreløbig ved